

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

3. De reservatis post licentiam absolutionis commissis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

bonum commune Fidelium, quod dici non potest (ait ipse) de licentia data à Prælati quando saltem datur pro aliquo peculiari pœnitente. Vtraque sententia videtur probabilis.

16. His breviter explicatis, iam pater responsio ad quæstionem in hoc titulo propositam, Concessionem scilicet, de qua loquimur debere interpretari largè, si detur non expressis personis absolvendis, si vero hæ personæ exprimantur strictè, vel largè, iuxta duas probabiles sententias, iam dictas.

17. Profecto utilis est hæc doctrina, sed quia in casu hoc de delegatione, ad absolvenda reservata, tota res pedit ab intentione concedentis potestatem, idè à tenore concessionis, à forma petitionis, iuxta quam Superior facultatem date præsumitur, à verbis in contextu dictæ Concessionis appositis, & similibus, qualitas, & quantitas, licentiæ mensuranda est; quæ omnia maxime ex mox dicendis, præsertim §. 3. non parum explicabuntur.

Occasione ejus, quod dictum est num. 6. quærimus universatim, an ignorans licentiam ipsi datam absolventi à reservatis, valide absolvat?

18. Figuremus casum in sequentem modum. Ego, sive quia Bulla Cruciatæ fruor, sive, quia obtinui facultatem à Superiore, ut absolvar à casu reservato, per eum Confessarium, quem elegero, ipsum eligo, & sine dolo, sed ex ignorantia, illi non manifesto ejusmodi potestatem, ipse item, ex pari ignorantia, me bona fide absolvit, inquiri, summe directè absolutus à prædicto casu reservato.

19. Respondeo, De hac quæstione interrogatus nudius tertius quidam Theologus, dixit, per se loquendo esse absolutum, addiditque hæc esse opinionem Suarii, l. 8. de leg. c. 25. n. 16. & Merollæ, tom. 3. disp. 6. c. 6. à n. 94. usque ad 100. Ratio, (dicebat) est, quia effectus prædictæ licentiæ Superioris, vel Privilegii nequit impediri per ignorantiam Confessarii, posita enim electione dicti Confessarii, Summus Pontifex, vel Superior censetur electo Sacerdoti iurisdictionem conferre. Dixit (per se) nam per accidens posset esse invalida Confessio, si nimirum pœnitens animadverteret Confessarium ignorare suam iurisdictionem, & tamen procedere ad Absolutionem, tunc enim graviter Confessarius peccaret; & item pœnitens, cooperando, unde hic non esset dispositus, ad Absolutionem recipiendam.

20. Verum hæc doctrina mihi valde difficilis est. Nam nemo acquirit iurisdictionem ullam, sive contentiosam, sive voluntariam, nisi illam velit acquirere, seu, nisi illam acceptet: at hic Confessarius electus, cui non manifestatur, ipsum electum fuisse, nondum accepit iurisdictionem: ergo, quæ ratione iuridicè absolvet? sane fac Episcopum, & legisse, & approbasse in Confessarium: Si interim, dum tu nullo modo noveris ejusmodi electionem, bona fide absolveres aliquem à mortalibus, num valida directè esset Absolutio? non utique, siquidem tu nondum acceptasti iurisdictionem & fortasse nunquam acceptaturus sis, quia v.g. non vis officium Confessarii exercere.

21. Confirmatur. Quærent Sanch. alique apud Castropalaum l. 6. cit. d. 2. p. 13. §. 1. n. 6. & Dianam p. 1. tr. 3. resol. 32. & nos infra dicemus l. 8. de matr. tr. 6. de solemn. n. 2. §. 5. n. 7. An: si licentiam assistendi Contractioni Matrimonii datam à Parocho Sacerdos ignoret, validè assistat matrimonio? & Responderet, invalide assistere, quia eam licentiam, seu iurisdictionem, nondum habet donec acceptet, acceptare autem legitimè non potest dum eam datam esse nescit: Esto teneant, si eam per Nuntium petiisset, indicandum fore iam accepisse in acceptance Nuntii, ut etiam nos modò diximus n. 10. Porro ex hac doctrina, clare sequitur, idem esse dicendum in casu nostro: invalidam scilicet fore illam absolutionem de reservatis, dum supponimus Sacerdotem, nec per se, nec per suum Nuntium iurisdictionem accepisse.

22. Ad auctoritatem Suarii, & Merollæ, non loqui, quando Privilegium concessum est tunc Religiosis illud nesciat, sed certe, tunc non de gionem proficitur, tacite acceptat omnia ejus privilegia: Et de hoc casu, loqui Suar. l. c. pater ex lectissimis citati ipsius & ex De Lugo disp. 19. de par. ad n. 13. stante ipsum de hoc loqui.

Hanc nostram sententiam sequitur P. Tancher Conf. mor. disp. 2. q. 16. dicens, hæc esse probabilior, quod tamen ego significare non possum.

23. P. Bardi in expos. Bull. Cr. p. 2. tit. 3. n. 1. scilicet, dem sententiam tenet in expositione Bullæ Cruciatæ distinguit tamen, asserens, quod dictum est, in iurisdictione, non autem de Approbatione, quæ in iurisdictione, requiritur in Confessario. Si quis haberet (ait) iurisdictionem, eamque sibi inesse sciret, haberet dictam Approbationem Episcopi, quæ tamen habere nesciret, validè absolveret, quia Approbatione mera testificatio idoneitatis sacerdotis, cuius cognitio vel acceptatio nullo iure requiritur ad validitatem electionis, iuxta illud iuris privilegium quod affertur totus in l. 8. de off. Prior. Sanchez l. c. n. 1. disp. 37. n. 8. alique Ignorantiam non acquiritur, seu non est iurisdictione, quod dictum non invenis de Approbatione. Hanc disparitatem inter iurisdictionem & Approbationem impugnat P. Mendo allat. à Bar. in editione, dicens, etiam Approbationem debere Confessario notam; quia etiam ipsa pertinet ad iurisdictionem; id quod certe tenendum est, & omnino valendum in praxi.

§. II. An per licentiam concessam absolventi à reservatis valide ea peccata absolvantur, quæ fuerant commissæ in confidentia licentiæ concedendæ?

1. Respondeo, Absolvi. Ita Sanctatellus, de lib. cap. 8. d. 1. c. 1. Boissus, de lib. l. 1. c. 1. & p. 1. Ratio est: quia confidentia non tollit potestatem quæ datur, sive à Iubilæo, sive à Bulla Cruciatæ à Prælati. Excipe, nisi expresse contrarium exprimitur in licentia: nam propterea, quia in Bulla Compositionis exprimitur, non concedi beneficium Compositionis usurpanti bona incerta ex Confidentia, sed prædictæ Compositionis: ideo tunc Bulla rapientia dicta certa bona ex dicta Confidentia non suffragabitur, quæ hinc ducitur Confirmatio nostræ Responsionis, quæ enim, quando volunt Superiores id negare, & expresse negant, signum satis probabile est, quod si expresse id negent, concedant.

§. III. De peccatis reservatis post licentiam Absolutionis commissis.

1. Si pœnitens post impetratam licentiam, ut absolvetur à reservatis, nulla alia nova reservata committat, potest per illam licentiam absolvi, etiam plures annos, etiam si mortuus sit, vel amicus absque Superiori, qui illam concepit, Quinamada, de par. singul. 1. n. 9. & De Lugo, de par. disp. 10. n. 25. Rati ducitur ex illa communi sententia, quod, quando per gratia facta, quales solent esse ejusmodi licentiæ, limitatione alicui pœnitenti, concessæ, non expresse morte concedentis, sed ex se sunt perpetuæ, dummodo tamen non revocantur, ut habet Sanch. l. 8. de matr. disp. 1. n. 85. & nos infra lib. de matr. tr. 1. c. 3. dicens De licentia autem loquor, quæ non est addita temporis. Nam licentia concessa in Bulla Cruciatæ, cum sit dicta vni anno, in eo vno anno illa durat, ut patet de iur.

2. At si pœnitens nova peccata reservata committat postlicentiam impetratam, debet quæstio resolvi, perpen-
sant concedentis intentione, perpen-
sant concedentis intentione, perpen-
sant concedentis intentione, perpen-

3. Omnis autem alius sententis, fusc' relatis à De Lu-
go l.c. n. 120. dico cum eodem, debere distingui duos
modos, sub quibus dari solet hujusmodi licentia à Supe-
rioribus, de qua hic loquimur. Primo, quando, sive Con-
fessario, ut absolvat, sive pœnitenti, ut absolvatur, datur
licentia ad absolutionem talis vel talis peccati, & tunc
non extendi eam concessionem ad commissam post
datam licentiam. Manifesta est ratio: quia in hac forma
concessionis se Superior restringit ad tale, vel tale peccatū.

4. Hinc Primum, si petas, sic *Volo absolvi à quodam pec-
cato reservato*, vel Confessarius petat: *Volo absolvere
quendam à peccato reservato*, & annuat Superior, non po-
teris absolvi, vel absolvere à peccato reservato commissio
post datam concessionem, neque à commissio post tuam
petitionem, seu postquam mandasti Confessario, ut eam
licentiam peteret. Ratio est, quia concessio intelligitur
facta iuxta petitionem; petitiō autem, & mandatum
ferunt de tali quodam peccato.

5. Hinc secundo, quando ejusmodi licentia concedun-
tur per Sacram Pœnitentiarum, & petitiō fuit facta pro
aliquibus peccatis, concessio autem fiat cum illa clausu-
la, *Super præmissis, seu à præmissis*, non conceditur li-
centia absolventi à peccatis reservatis commissis post
licentiam impetratam, vel postulatam, quia hæc non fue-
runt Pontifici enarrata, ipse autem concedit super præ-
missis, id est, super enarratis. Neque obstat, quod, ex
vi Bullæ Cruciatæ, possint absolvi peccata reservata
commissa, etiam post sumptam Bullam, quamvis com-
missa ex ejusdem Bullæ confidentia, ut modo §. 2. ita-
minimus, non obstat, inquam, quia in hac potestate ab-
solventi à reservatis, nullam restrictionem Bullæ tenor,
apponit in nostro casu.

6. Sed accedamus jam ad secundum modum. Quando
enim licentia sine mentione implicita, vel explicita talis
peccati concessa est, sive pœnitenti, ut absolvatur, sive
Confessario, ut absolvat, etiam si addatur (pro hac vice)
videtur posse ille absolvi, & hic absolvere à reservatis
commissis post ejusmodi licentia concessionem, imo, &
post ejusmodi concessionis acceptionem, dummodo
peccatum reservatum iteratum fuerit ante collatam ab-
solutionem. Ratio potest esse, quia hæc formula con-
cessionis non se arctat ad sola commissas, sensus enim est,
una vice, illum à reservatis absolvas: At iam ille sic, una
vice, absolvitur. Vnus tamen scopolus est hic maximè
declinandus, scilicet ne in longum tempus differatur
Confessio, de qua re mox n. 10. Dixi autem (*videatur*) nam
præcis hujus doctrinæ semper mihi scrupulosa visa est.

7. Hinc prudenter se gerat Confessarius petens à Su-
periore, vel à pœnitentia ejusmodi licentias, & ne illas
postulet eo modo, quo dictum est n. 4. & §. 5. Imò, neque
hoc modo dicto num. 6. ne scilicet scrupulis subjaceat
concessio, sed pro omnibus commissis reservatis, quæ
tempore Confessionis invenerit.

8. Dices, ex hac posteriore parte sequuntur duo ab-
solutæ. Alterum, dari ansam huic pœnitenti, ut committat
ante absolutionem illa reservata, quia iam est securus de
certum omnium absolutione. Alterum; posse differre
dum Confessionem, & interim multa reservata eadem spe
confidenter admittere.

9. Respondet, ad primum, id per accidens esse. Et sanè
sicut simile quod potest occurrere accipienti Bullam
Cruciatæ, vel aliud Iubilæum, & tamen id non iudica-
tur absurdum, quia iudicatur maius bonum, quod subdi-
na, liberetur à suis peccatis, & non abeat in desperationem,
quam quod permissio hæc sit occasio per accidens
peccandi. Ita in casu nostro, &c.

10. Ad secundum dico. Cum illa verba sub tempore
præsentis dicta (*Do licentiam pro hac vice*) sint accipientia
moraliter modo, semper per illa intelligitur decerni tempus
competens, & rationale ad ejusmodi absolutionem

Par. III.

impetrandam, non vero quocumque: unde, quia tota
hæc res dependet, ut dixi, ab intentione concedentis il-
lus (*Do tibi licentiam pro hac vice*) moraliter acceptum,
& iuxta mentem rationabilem dantis intellectum, vide-
tur significare dari licentiam pro quocumque etiam lon-
gissimo tempore, si nova reservata non admittas, quia ex
vna parte ut dictum est n. 1. est gratia facta, & ex alia
non est ratio; unde dici possit, gratiam illam fuisse in
hoc casu coarctatam ad tempus: At vero si nova admit-
tas, intelligendum est, dari licentiam pro tempore
præsentis, vel quod præsentis, prudentis iudicio, omni-
bus circumstantiis expensis æquipollat, quia, sic præ-
sumitur esse rationabilis voluntas licentiam ejusmodi
concedentis, ut dictum est.

11. An petens à Superiore licentiam, ut absolvat à re-
servato, intelligatur posse etiam ipse petens absolvi?
Negativè respondet pro nostris ex Societ. De Lugo de
pœn. disp. 20. n. 19. & Dian. p. 1. r. 8. ref. 48. fin. pro aliis;
expendi debere usum Religionis &c. Lege ipsum.

§. IV. An peccata oblita in Confessione valida remaneant
reservata.

1. Titius, tribus v.g. peccatis reservatis infectus, con-
fiteatur sine fraude duo, oblitus nimirum unius,
absolutionemque à potente absolvere reservata, reci-
pit: Inquiri, An hoc unum remaneat reservatum, ita ut
Titius pro illius absolutione confugere debeat ad Supe-
riorem, seu potentem absolvere reservata, an satis sit,
eam petere à quocumque communi Confessario?

2. Triplex est sententia, prima Suarii, de pœn. disp. 3. r.
sect. 4. n. 12. docentis reservationem ejusmodi casus
obliti cessare, non quidem semper, sed solum, quando
pœnitens accedit ad Superiorem modo quodam extra-
ordinario, hoc est, in ea circumstantia, in qua appareat ex-
pressè, vel tacite peti ab ipso absolutionem reservato-
rum, ut si, subditus tempore Iubilæi accedat ad deponen-
da peccata apud Superiorem, non autem cessare, quando
accedit ad eundem, more ordinario, pro Confessionibus
quotidianis & solitis. Ratio est, inquit, quia in postero-
re hoc modo nulla implicita voluntas est tollendi refer-
vationem: adeo vero, saltè tacite in priore, siquid tunc Su-
perior vult, ut pœnitens fruatur omni privilegio Iubilæi.

3. Secunda est Vasquez de pœn. ad q. 91. art. 3. dub. 5.
docentis cessare quidem reservationem prædictam,
quando pœnitenti concessa est facultas eligendi Confes-
sarium, per quam possit à reservatis absolvi, perinde,
accidit, quando pœnitens suscipit Bullam Cruciatæ, vel
Iubilæum, non vero, quando ipse pœnitens recurrit ad
Superiorem, ut apud ipsum Confessionem exhibeat. Ra-
tio est, inquit, quia in priori casu, præsumitur Superior
per Bullam, vel Privilegium concedere, quantum potest,
atque adeo præsumitur tollere reservationem casus quam-
vis obliti: at in posteriore non præsumitur, quia illud
peccatum oblitum non venit in iudicium, nec pro illo
pœnitens accipit à Superiore remedia sui peccati, qui vi-
detur finis reservationis, & ex alia parte tunc Superior
non exercet suam potestatem tollendi reservationem.

4. Tertia sententia est Iohannis De Lugo, disp. 20. sec. 7.
de pœn. n. 85. & deinceps. Castrop. de pœn. punct. 15. §. 6.
n. 3. quibus adde plures apud Avers. q. 17. de pœn. sec. 8. &
ap. Bossium de Iubilæo sect. 1. casu 29. Dicastill. apud Dia-
nam p. 1. r. 8. ref. 28. ubi disputat, an habens licentiam
te absolventi pro hac vice, possit & vi talis licentia te
ab oblitis absolvere, aliorumque plurium, dicentium,
semper tolli reservationem, modo bona fide, ut dictum
est, illud peccatum sine culpa taceatur: Sicuti per eos-
dem, imò, etiam, per Suarium, Vasquez, tollitur Cen-
sura, seu excommunicatio reservata ab eo qui illam in-
culpabiliter oblitus, absolvitur à Superiore legitimo per
absolutionem à Censuris generalem. Ratio hujus tertiæ
sententiæ est, quia posito quod is, qui tunc absolvit, ha-
beat potestatem absolventi à reservatis, præsumitur vel-
le absolvere, seu remittere, quantum potest, & quantum
item potest prodesse pœnitenti. Cum ergo possit refer-
vationem tollere non est, cur non tollat.

G 3

§. Dico